

Phần 5

Khánh Hưng thần thờ ngồi trên ghế đá ở một góc sân trường. Anh trốn tụi thằng Duy để ra đây ngồi một mình. Đến hôm nay mới là ngày thứ tư kể từ hôm xảy ra chuyện. Nhưng cũng từ hôm đó, Bảo Khanh không đến trường, anh không cách gì liên lạc được với cô. Khánh Hưng chỉ còn biết nén lòng chờ cho đến khi Bảo Khanh hết giận, cô sẽ đi học lại. Nhưng mọi việc không như anh nghĩ. Ngày hôm qua, mẹ của Bảo Khanh đã vào trường rút toàn bộ hồ sơ của cô. Vậy là Bảo Khanh sẽ không bao giờ đến lớp nữa. Cô đi đâu? Cô nỡ bỏ anh đi như vậy sao? Khánh Hưng có cảm tưởng trái tim của anh bị ai đó bóp nghẹt lại rất chặt.

Cô không cho anh giải thích dù chỉ một lời. Anh cảm thấy uất ức lắm. Hãy để anh gặp em, anh muốn nói với em một lần, một lần thôi dù em có tin anh hay là không anh cũng cam lòng. Đừng bắt anh im lặng chịu đựng thế này, như vậy thật là bất công với anh. Phần của Vĩnh đã bị nhà trường kỷ luật cấm đi học ba tháng vì thuê người đánh sinh viên. Chuyện đó không có ý nghĩa gì với Khánh Hưng nữa cả, cõi lòng anh tan nát. Tình yêu của anh đã chết khi đang hồi đẹp nhất. Khánh Hưng đưa tay vuốt mặt, anh nhìn thấy ngón tay mà Bảo Khanh cắn hôm nào khi hai đứa đứng trú mưa. “Em muốn anh lúc nào cũng phải nhớ đến em”. Bảo Khanh! Anh nhớ em lắm, lúc nào anh cũng nhớ ánh mắt, bờ môi, nụ cười của em luôn luôn hiện hữu trong trái tim anh. Em có nghe thấy không. Anh yêu em đó là sự thật.

- Anh Hưng!

Thu Tâm e dè gọi, cô đã dõi theo Khánh Hưng từ hôm đó đến nay:

- Em ngồi đây được không?

Khánh Hưng đáp mà không cần nhìn lên:

- Sao em biết anh ở đây?

- Em đi theo anh.

Khánh Hưng im lặng anh bóp trán.

- Anh nhưc đầu hả Hưng?

- Không sao đâu.

- Em thấy anh không được khỏe mà.

Khánh Hưng lắc đầu:

- Anh không sao hết.
- Vết thương của anh còn đau không?
- Cảm ơn em cũng còn một chút.
- Hôm qua em sợ chết được.

Khánh Hưng đáp bằng quơ.

- Cảm ơn Tâm đã đứng về phía anh.

Thu Tâm mỉm cười nhẹ nhàng:

- Đừng khách sáo với em chứ Hưng. Em phải xin lỗi anh mới phải.
- Hai chúng ta đừng dằn vặt nhau nữa, chuyện qua rồi, anh không muốn nhắc lại đâu.

- Em chỉ sợ anh trách em.
- Không có, anh không hề trách em gì hết.

Cô nhìn anh, ánh mắt nồng nàn:

- Nhưng anh có giận em không?
- Không hề.

Thu Tâm nhìn quanh rồi hôn lên má Khánh Hưng. Cô muốn nói lại sợi dây tình cảm, cô vẫn còn rất yêu Khánh Hưng. Anh im lặng không có phản ứng gì, nhưng khi Thu Tâm sắp hôn anh một lần nữa thì Khánh Hưng đưa tay ngăn lại:

- Em là người rất hiểu anh, phải không?

Thu Tâm cắn môi:

- Bảo Khanh đã không còn ở đây nữa.
- Đúng vậy. Nhưng trái tim có lý lẽ riêng của nó. Anh không thể làm gì được.
- Em không nghĩ rằng Bảo Khanh có thể thay thế tất cả hình bóng của em.

Trải qua mọi chuyện, Thu Tâm tỏ ra ân cần với anh hơn. Nhưng Khánh Hưng còn lòng dạ nào mà nghĩ đến cô:

- Thu Tâm à? Chúng ta không thể quay lại như trước được đâu.

Thu Tâm mặc kệ và cô ngả đầu lên vai anh:

- Tại sao vậy Hưng? Chẳng lẽ anh không hiểu rằng em không hề yêu Vĩnh, em chỉ yêu anh thôi sao?

Khánh Hưng đỡ nhẹ đầu Thu Tâm ra:

- Anh chưa bao giờ thấy ghen tị với Vĩnh.

- Vậy thì bây giờ chúng ta làm lại từ đầu nghe anh.

- Không! Anh không thể làm tổn thương em thêm lần nữa và cả người con gái kia. Nếu anh quay lại với em, chẳng khác nào Vĩnh nói đúng.

- Vậy là anh sợ Vĩnh nói đúng nên mới không quay lại với em.

- Cũng không phải.

- Anh Hưng... - Cô nhìn anh rơm róm.

- Xin lỗi, anh chỉ có thể nói với em như vậy thôi.

Thu Tâm nhìn Khánh Hưng như không tin:

- Anh và Bảo Khanh quen nhau chưa được bao lâu, tại sao lại sâu đậm như vậy?

- Chuyện này em tìm hiểu chỉ thêm đau lòng mà thôi, cho anh miễn bàn tới có được không?

Những lời anh nói cũng đủ làm cô tan nát cõi lòng rồi. Thu Tâm lắc đầu:

- Anh nói vậy em hiểu rồi. Em không níu kéo để anh khó xử đâu nhưng em muốn biết một điều anh phải nói thật với em.

Khánh Hưng không vội vã.

- Em có cần phải biết không?

- Anh có yêu em không?

- Trước đây thì có.

- Nói vậy bây giờ anh không còn một chút gì lưu luyến với em sao Hưng?

- Anh không muốn em buồn còn chuyện tình cảm với anh hãy xem như là kỷ niệm đẹp giữa hai chúng ta như vậy sẽ nhẹ nhàng với nhau hơn.

- Khánh Hưng, nhìn em đi!

Khánh Hưng không ngần ngại nhìn thẳng vào mắt Thu Tâm.

- Em và cô ấy, anh yêu ai hơn?

Thu Tâm vẫn chờ đợi anh, nhưng rất tiếc anh không thể. Khánh Hưng im lặng.

- Em hiểu rồi, anh không phải nói nữa. Em đi đây!

Khánh Hưng không giữ Thu Tâm lại. Cô và anh đang cùng một tâm trạng mà thôi. Trái tim anh cũng đang bắt đầu khốn khổ.

Dứng trước nhà Thu Tâm, Khánh Hưng hơi ngần ngừ khi bấm chuông gọi cô. Lần này anh đến đây không phải là Khánh Hưng của những lần trước.

Thu Tâm xuất hiện ngay cửa, cô bất ngờ khi gặp anh. Cửa đã mở sẵn nhưng cô không nói gì.

- Không mời anh vào sao?

- Mời anh vào.

- Em đang làm gì?

- Không làm gì cả.

Khánh Hưng bước vào trong cho Thu Tâm khép cửa lại. Anh bình thản bỏ qua thái độ miễn cưỡng tiếp khách của cô.

- Anh ngồi chơi, em đi lấy nước.

Khánh Hưng khoát tay:

- Khỏi đi! Tâm ngồi với anh một lát được rồi.

Thu Tâm chần chừ rồi nghe lời Khánh Hưng, gương mặt cô dàu dàu.

- Em có bệnh gì không?

- Không. Em vẫn khỏe.

- Anh tưởng em bệnh chứ.

Thu Tâm mím môi thờ ơ đáp:

- Anh thất vọng vì thấy em vẫn khỏe phải không?

Khánh Hưng nhìn qua, cái kiểu nói chuyện dằng dai rất quen thuộc với anh, kéo tới mai cô cũng có thể nói được.

- Cho anh đi thẳng vào vấn đề hôm nay nhé. Anh muốn biết tại sao em lại nghỉ học không lý do vậy?

Thu Tâm đáp ngay:

- Đó là chuyện riêng của em, xin phép không trả lời anh.

- Tâm, đừng cư xử trẻ con như vậy. Chỉ còn mấy tháng nữa thôi là tốt nghiệp rồi, em đừng bỏ ngang uổng lắm. Không phải ai cũng có thể đi học được.

Thu Tâm đáp mạnh mẽ:

- Em sẽ đi lấy chồng, không cần cái bằng đó nữa.

Khánh Hưng nhỏ nhẹ khuyên:

- Cho dù em có đi lấy chồng thì cái bằng đại học đâu có cản trở gì. Nó còn rất cần thiết cho cuộc sống sau này của em đó chứ.

- Anh đừng dạy đời em Hưng. Anh cũng biết tính em mà.

- Dạy đời thì anh không đủ tư cách đâu nhưng anh thật lòng thấy tiếc.

- Nhưng với em nó không có ý nghĩa gì cả.

- Trong một lúc thất chí nhất thời, em nghĩ vậy thôi. Khi nào bình tĩnh lại, em sẽ nghĩ khác.

Thu Tâm cắn môi:

- Em không còn lòng dạ nào để đi học cả, một là em lấy chồng, hai là em đi làm.

- Em làm được gì trong lúc này. Cầm bằng đại học, người ta còn thất nghiệp đầy ra đó.

- Cậu em đang xin cho em làm hướng dẫn viên du lịch, công việc của em đi hoài, sẽ không học được đâu.

- Học xong, em đi làm cũng chưa muộn mà.

- Nhưng em không muốn đi học nữa, lý do là không muốn gặp anh. Em đau lòng lắm.

Thu Tâm không nhìn Khánh Hưng. Anh càng chân thành thì cô càng đau khổ. Khánh Hưng ngồi im. Trước khi đến đây, anh cũng đã có ý nghĩ đến những lời Thu Tâm nói. Anh cười buồn:

- Chúng ta quá hiểu ý nhau. Anh biết em sẽ nói như vậy. Nhưng em nghĩ kỹ chưa? Suy cho cùng, anh cũng không có gì quan trọng đâu. Và anh cũng sẽ không làm được gì cho em nữa. Vậy thì em hy sinh cái bằng đại học vì anh có đáng không?

Thu Tâm ngồi im trước những lời phân tích của Khánh Hưng. Cô biết anh có lý.

- Sau này khi em lấy chồng, em sẽ trả lời sao với người ta, rằng em bỏ học vì thất tình. Ngay cả bây giờ cũng vậy, mọi người đang xâm xì Thu Tâm thất tình bỏ học rồi. Em có chịu được cái tiếng như vậy không?

Cô không thể trả lời được gì cả. Càng nói với Khánh Hưng, cô càng thấy mình đuối lý.

- Trở lại trường đi em.

Thu Tâm chống tay lên cằm. Cô đang bị Khánh Hưng lung lay:

- Anh nói đúng phải không?

Thu Tâm gật đầu:

- Anh nói hoàn toàn đúng.

- Vậy em suy nghĩ lại đi nhé.

- Nhưng tại sao em phải nghe lời của anh.

- Em không phải nghe lời của anh mà là nghe theo lẽ phải thôi. Những gì anh nói đều có lợi cho em.

Thu Tâm ngẫm nghĩ. Khánh Hưng nói đúng, chỉ có cô là ngang bướng, muốn ngăn nào được ngăn nấy nhưng mọi điều không phải như vậy nên cô như con cá mắc lưới càng quẫy càng đau.

- Em cứ suy nghĩ thật chín chắn rồi quyết định nhé. Anh về đây.

Thu Tâm nhìn qua:

- Anh đã nói xong rồi đó hả.

Khánh Hưng khẽ cười:

- Gặp em anh chỉ có mấy lời nhưng xuất phát từ đáy lòng. Nếu như em hiểu được thì anh vui lắm rồi, không mong gì hơn thế nữa.

- Tại sao anh quan tâm đến em? Để làm gì?

- Anh chỉ làm những gì anh thấy cần thiết thôi, không có ý gì cả.

- Anh thật là tử tế đó Hưng. Tiếc là em đã bỏ lỡ cơ hội tốt với anh.

- Đừng nghĩ như vậy nữa, nếu em còn cần đến anh thì lúc nào anh cũng sẵn sàng nhưng chuyện tình cảm hai đứa thì gác một bên đi, tập trung cho kỳ thi tốt nghiệp lần này.

- Nếu em không hiểu, anh sẵn lòng giảng bài cho em chứ?

- Đương nhiên rồi, cũng như mọi lần thôi.

- Có thật anh làm được điều đó không? Gặp anh, em không quên được chuyện cũ thì sao.

Khánh Hưng lắc đầu:

- Chỉ cần em chịu đi học, còn những chuyện khác không có gì khó cả, đều có thể vượt qua.

Thu Tâm mỉm cười.

- Anh không sợ bị em quyến rũ sao?

- Anh nghĩ em đủ thông minh để trả lời câu hỏi đó.

Thu Tâm nghiêng đầu nhìn Hưng:

- Em nhớ lúc chia tay với em, anh đâu có đau khổ như vậy đâu. Nhìn anh, em ghét cay ghét đắng đó Hưng.

Khánh Hưng nghiêm mặt:

- Vậy thì em có thể vui mừng, vì anh đang phải trả giá mà không vui vẻ hạnh phúc gì cả. Coi như có người khác ra tay thay cho em.

- Nếu như vậy thì em thấy anh hạnh phúc còn hơn.
- Anh cũng không thể ngồi nhìn em vì anh mà dang dở chuyện học hành được.

- Anh nói hay lắm, coi như em chịu nghe anh.

Khánh Hưng nghe thật vui:

- Em sẽ đi học lại chứ?

Thu Tâm gật đầu.

- Còn công việc hướng dẫn viên du lịch của em?
- Đó là công việc mà em rất thích. Sau này em sẽ làm nghề đó.

Khánh Hưng khẽ cười:

- Em nghĩ được như vậy thì tốt. Thôi, anh về nhé. Mai gặp lại.

Thu Tâm đưa Khánh Hưng ra cửa, cô cẩn nhẹ môi. Mọi lần anh đều hôn cô trước khi từ giã. Có lẽ anh cũng không quên sở thích đó của cô nhưng bây giờ đã khác rồi, cô bắt buộc mình phải quên.

- Anh về nha.

Khánh Hưng nhìn qua, cố gắng giữ tự nhiên. Thu Tâm lặng lẽ gật đầu. Cô không thể đòi hỏi ở anh một điều nào tương tự như thế được nữa.

Năm năm sau...

Khánh Hưng vừa đặt chiếc cặp xuống đất là ngồi vào bàn ngay. Anh vừa mới đi công tác về nên công việc vẫn còn nguyên ở đó.

Cốc... cốc...

- Mời vào!

Thăng mở cửa ló đầu vào phòng Khánh Hưng với gương mặt tươi tỉnh:

- Mới về mà đi làm sớm thế à?

Khánh Hưng bật máy vi tính, anh vội vã nên không nhìn Thăng:

- Bị khách hàng vớ quá.

Thăng đóng cửa lại bước vào trong:

- Có chuyện này muốn báo cậu biết.

Có chuyện gì Thăng cũng tìm anh để kể, ngay cả khi Khánh Hưng không hỏi, Thăng rất thích ra oai với nhân viên, nhưng đối với Khánh Hưng, Thăng lại giống như một đứa em nhỏ tuổi chưa lớn, dù tuổi của Thăng cũng xấp xỉ bằng anh. Nên Khánh Hưng cũng không lạ gì.

Thăng sốt ruột khi thấy Khánh Hưng chưa chịu dừng tay để nghe anh nói:

- Chuyện này quan trọng lắm, bảo đảm cậu cũng sẽ rất quan tâm.

- Chuyện gì vậy?

Khánh Hưng hỏi mà mắt vẫn nhìn màn hình.

- Con gái chú Thành đã vào công ty.

Trái tim Khánh Hưng như đứng lại một nhịp và nó tiếp tục công việc một cách bình thường.

- Mình nghĩ trong sáng nay cậu sẽ được diện kiến người đẹp đó.

Thăng nói với vẻ hào hứng nhưng thấy Khánh Hưng không trả lời liền thất vọng:

- Không có câu hỏi gì sao?

Khánh Hưng nói cho có:

- Vậy hả?

Thăng kêu lên:

- Cái gì vậy hả? Con gái chú Thành đẹp lắm, lại đi học ở nước ngoài về. Hôm cậu đi công tác là hôm cô ấy vào công ty. Mình báo cho cậu biết mà chuẩn bị tinh thần nhé. Mình bị người đẹp hớp hồn rồi.

Mặc Thăng nói huyên thuyên, Khánh Hưng vẫn im lặng. Phút giây gặp nhau có lẽ rất thú vị đây. Anh đã chờ đợi điều này gần năm năm.

- Mình về phòng làm việc nha. Trưa nay đi ăn cơm chung há.

- OK.

Thăng vỗ vai Khánh Hưng rồi đi ra. Anh khẽ nhìn vào máy vi tính, những dòng chữ như nhảy múa trên người anh. Khánh Hưng khoanh tay lại, anh không thể nào tập trung được nữa.

Chiếc điện thoại trên bàn anh khẽ rung lên. Khánh Hưng chồm tới bốc máy:

- Alô.

- Cậu về rồi đó à?

- Dạ, thưa chú.

- Qua phòng tôi gặp nhé.

- Dạ.

Cũng nhờ Thăng báo mà anh chuẩn bị tư thế trước, còn hơn bất ngờ gặp cô. Anh biết mình đã trông chờ ngày hôm nay như thế nào. Anh muốn giải thích với cô bé của anh rằng Khánh Hưng không phải là một thằng ngụy quân tử.

Không còn thời gian cho sự suy nghĩ nữa. Khánh Hưng đứng lên, anh qua phòng Tổng Giám đốc bằng những bước chân mạnh mẽ. Khánh Hưng gõ cửa và chờ đợi.

- Cậu vào đi.

Ông Thành ngồi sau chiếc bàn làm việc thật to. Phía sau lưng là một bức tranh con hổ đang nhe nanh thật dữ tợn nhưng đầy oai phong. Bức tranh không dành cho những kẻ yếu bóng vía.

- Ngồi xuống đi!

Ông Thành bỏ chiếc ghế đẩu đến bàn ngồi với Khánh Hưng:

- Cậu mới đi công tác về phải không?

- Dạ, thưa chú. Cháu sẽ gửi bản báo cáo cho chú vào chiều nay.

Khánh Hưng lễ phép đáp. Ông Thành cười khoát tay:

- Được, cậu cứ thông thả đi. Tôi gọi cậu qua đây là có một việc muốn nhờ cậu.

- Cháu nghe đây.

- Đứa con gái duy nhất của tôi từ nước ngoài về, mấy hôm nay đã vào công ty chúng ta. Tôi muốn cậu hỗ trợ cho nó về kiến thức thực tế cũng như kinh nghiệm làm việc. Nó tuy tốt nghiệp nước ngoài nhưng chưa đi làm bao giờ cả.

- Dạ.

Ông Thành dừng lại một chút:

- Cậu giúp tôi thế nào thì cũng giúp cho nó thế ấy, nhưng có điều nó là con gái, quen được gia đình cung chiều, đôi khi cậu cũng phải tỏ ra cứng rắn một chút.

Khánh Hưng nhìn ông ngạc nhiên. Ông Thành hiểu ngay ánh mắt của anh, liền giải thích:

- Tại sao tôi nhờ cậu như vậy, cũng đơn giản thôi, vì tôi là ba của nó mà con gái thì hay nhõng nhẽo làm nũng với cha nên đôi khi, tôi không cảm lòng được. Còn cậu là người lạ, nó sẽ không dám đâu.

Hai tay Khánh Hưng đan vào nhau. Anh hiểu những gì ông Thành nói. Vì anh đã từng có lúc như thế, không thể từ chối được cô bất cứ điều gì.

- Cậu ráng giúp cho tôi nhé. Tôi rất tin tưởng ở cậu.

Ông Thành không hiểu được tâm trạng của Khánh Hưng. Nhìn anh căng thẳng ông cười xòa và vỗ vai anh thân mật.

- Tôi nói để cậu hiểu mà dễ làm việc chứ không có gì đâu. Con bé cũng nhạy việc lắm, về phần này thì cậu có thể yên tâm.

- Cháu không nghĩ như vậy ạ.

- À, tên con bé là Bảo Khanh đó. Chúng ta qua thăm nó tí đi.

Khánh Hưng máy mót đứng lên. Anh chỉ biết đi theo sau người mà Bảo Khanh gọi là ba và cũng là Tổng Giám đốc trực tiếp của anh.

Ông Thành đi trước, phòng của ông được đặt ở giữa, phòng Bảo Khanh bên phải, qua bên trái là phòng của anh.

Ông tự mở cửa mà không cần gõ làm Bảo Khanh giật mình. Nhưng khi nhìn thấy ông, cô vui vẻ đứng lên ngay, bước nhanh rời khỏi bàn:

- Ủa! Ba...

Ông Thành tiến vào.

- Chào con gái. Ba muốn giới thiệu con với một người. Cậu Khánh Hưng trợ lý số một của ba.

Nụ cười trên môi Bảo Khanh vụt tắt. Ngay lập tức cô bước lùi ra sau khi chạm phải ánh mắt Khánh Hưng. Còn anh cũng phải cố gắng để giữ bình tĩnh trước mặt ông Thành, nhưng người anh cũng căng như dây đàn. Anh mỉm cười trước ánh mắt kinh ngạc của cô:

- Rất vui được gặp em.

Ông Thành lo lắng bước đến bên Bảo Khanh:

- Con sao vậy?

Bảo Khanh đã qua cơn xúc động. Cô gượng cười:

- Con không sao, chắc đang ngồi đứng lên nhanh quá nên bị choáng.

- Làm ba hết hồn. Con làm quen với cậu Hưng đi. Sau này cậu ấy sẽ thay ba trực tiếp trao đổi công việc với con.

- Còn ba thì sao?

- Ba vẫn ở đây. Nhưng cậu Hưng chỉ việc cho con dễ hơn ba.

Khánh Hưng chấp hai tay phía sau im lặng. Bảo Khanh xinh đẹp hơn lúc xưa rất nhiều. Cô có vẻ chững chạc hơn, làm tim anh đập thình thịch trong lồng ngực nhưng thái độ của cô hoàn toàn xa cách, phải nói là khách sáo thì đúng hơn.

- Con có gì không biết cứ hỏi cậu ấy nhé. Cậu Hưng, tôi giao đưa học trò này cho cậu. Cậu được toàn quyền quở mắng trách phạt nếu học trò không làm bài tốt. Cậu hiểu ý tôi chứ?

- Dạ.

Khánh Hưng gật đầu nghiêm túc, Bảo Khanh ngó người ra rồi kêu lên phụng phịu:

- Ba...

Ông Thành nghiêm giọng.

- Về nhà, chúng ta là cha con. Còn ở đây là môi trường làm việc. Đề nghị cô nghiêm túc lại không được gọi tôi cái kiểu như thế.

Bảo Khanh quay đi:

- Sao ba ép con vậy chứ? Nếu vậy, con đi về đây, không làm việc cho ba nữa.

- Bảo Khanh! Con quên những gì đã giao ước với ba à.

Bảo Khanh cắn môi, ông Thành đến vỗ về:

- Thôi, làm việc đi con gái. Nếu có ba bên cạnh, con sẽ không lớn được đâu.

Lần đầu tiên anh tận mắt chứng kiến tình cảm của hai cha con Bảo Khanh. Ông xem cô như một báu vật quý giá và không hề biết rằng cô đang nắm giữ trái tim và linh hồn của anh từ lâu. Nếu một ngày ông biết được anh có ý đồ, liệu anh có phải rời khỏi cô lần nữa.

- Chúng ta đi thôi, chắc cậu cũng còn nhiều việc phải giải quyết.

Bảo Khanh hơi lưỡng lự rồi quyết định đưa tay cho Khánh Hưng. Cô nhoen cười:

- Chào anh Hưng.

Tay anh vừa chạm vào thì Bảo Khanh đã rút tay về ngay. Cô vui vẻ đưa ông Thành và Khánh Hưng ra khỏi cửa.

- Chào ba nha.

Ông Thành có vẻ hài lòng:

- Nhớ là không được ăn hiếp cậu Hưng đâu nhé.

- Con biết rồi mà.

Ông Thành lắc đầu khi cánh cửa đóng lại.

- Cậu nhớ không được chiều theo ý của nó đâu.

Khánh Hưng về phòng buồng mình xuống ghế. Bảo Khanh rất lạ. Cô vẫn còn giận anh hay tình yêu đã hết. Anh không tin, không thể tin được.

- Đã gặp người đẹp chưa vậy?

- Gặp rồi.

- Thấy cô ấy đẹp không?

- Đẹp.

- Thấy chưa! - Thăng vỗ đùi thích chí - Mình đâu có nói sai. Hai người nói chuyện gì với nhau chưa?

- Chưa.

- Mình cũng thế, không ngờ chú Thành có cô con gái xinh quá. Cô ấy thật sang trọng. Hôm kia, vừa mới nhìn thấy là tim mình đã rung lên rồi.

Khánh Hưng nhìn Thăng, anh chàng có vẻ mắc cỡ vì tự khai ra.

- Với cậu, mình không giấu giếm gì, nhớ đừng nói với ai nhé.

Thăng gõ gõ tay xuống bàn nước dăm chiêu.

- Theo cậu, mình phải bắt đầu từ đâu nhỉ.

Rồi Thăng sực nhớ ra:

- À, mà không biết cô nàng đã có người yêu chưa. Nói cậu đừng cười nhé, mình đã từng gặp nhiều người xinh đẹp lắm, nhưng không hiểu sao gặp Bảo Khanh, mình thấy khớp quá.

Thăng lảng xảng cả lên khi gặp Bảo Khanh. Khuyết điểm của bọn con trai khi gặp những cô gái xinh đẹp là vậy. Thăng làm Khánh Hưng nhớ đến Vĩnh một thời.

- Có nghe mình nói không hả?

- Có, Hưng đang nghe đây.

- Hôm nay cậu làm sao vậy? Từ nãy giờ không nói lấy một tiếng. Hay là cậu cũng bị Bảo Khanh làm cho mất phương hướng rồi.

Khánh Hưng cảm thấy buồn cười làm sao:

- Không phải! Có lẽ đi công tác về nên trong người thấy mệt.

Thăng đá chân Khánh Hưng đang để dưới gầm bàn:

- Có gì nói thiệt đi, mình không có cười đâu. Nếu cậu thích cô ấy cũng không sao mà.

Thăng đùa nhưng Khánh Hưng không cười nổi.

- Hôm nào chúng ta mời Bảo Khanh đi ăn chung đi.

Thăng rủ rê. Khánh Hưng cũng ậm ừ.

- Cơ hội còn nhiều mà.

Thăng gật:

- Đúng, chúng ta còn làm việc dài dài, mình cũng không nên lộ liễu quá. Dục tốc bất đạt.

Rồi Thăng cười, lắc đầu:

- Nghĩ thật tức cười từng tuổi này rồi mình cũng không phải lần đầu tên quen bạn gái, thế mà vẫn còn thấy thiếu tự tin làm sao. Ở địa vị của chúng ta, nhiều người rất muốn gả con gái của họ cho mình. Nhưng với chú Thành, mình không là gì cả. Thế mới có câu vô quýt dày thì móng tay nhọn. Mình không thể so với chú Thành được.

- Cậu rung động bao nhiêu lần rồi?

Thăng cười xòa:

- Không biết nữa, hình như cũng nhiều. Mới đầu thì thích thật, nhưng quen một thời gian thì lại thấy không hợp.

- Lần này với Bảo Khanh thì gọi là gì?

- Chẳng biết có phải mình bị “tiếng sét ái tình” đánh trúng hay không, nhưng vừa gặp là mình đã thấy yêu ngay. Mấy hôm nay về cứ thao thức mãi không ngủ được.

Khánh Hưng hớp một ngụm cà phê:

- Tâm sự của cậu nghe lâm ly quá.

- Đã bảo là không được chế giễu mình rồi mà.

- Con người làm sao tránh khỏi những cảm xúc đó, chuyện cũng bình thường thôi mà.

- Cậu thấy bình thường hả?

- Bình thường.

Khánh Hưng khẳng định lại lần nữa:

- Còn cậu thì sao? Chẳng bao giờ mình nghe cậu nhắc đến người yêu hết vậy?

Thăng bỗng hỏi và nhìn Khánh Hưng:

- Một người đẹp trai như cậu mà nói không có cô gái nào để ý thì thật khó tin.

Khánh Hưng lắc đầu:

- Mình không có duyên.

Thăng cũng lắc đầu:

- Không tin đâu à, còn cô gái hôm trước đến tìm cậu thì sao? Mình thấy cô ấy cũng rất dịu dàng với cậu.

Cô gái mà Thăng nhắc đến là Thu Tâm.

- Tên gì mình quên mất.

- Thu Tâm.

Thăng vỗ trán:

- Đúng rồi, Thu Tâm. Hôm trước, ba chúng ta nói chuyện rồi mình lại quên tên. Thu Tâm có vẻ thích cậu đó. Có nhận ra không?

Khánh Hưng cười khẽ:

- Gặp Tâm đừng nói bậy bạ gìùm nha. Tụi mình học chung trường đó. Cô ấy cười cho.

- Sao lâu rồi không thấy cô ấy đến nữa?

- Nghề của Tâm đi hoài à. Khi nào rảnh, cô ấy mới kiếm mình.

Thăng gật gù:

- Con gái mà làm nghề hướng dẫn viên du lịch thì vui vẻ và hoạt bát lắm. Nhưng nếu cưới về mình phải cho nghỉ gấp.

- Tại sao?

- Mình muốn đi làm về, vợ mình phải luôn luôn có mặt ở nhà. Cô ấy phải là người đón mình đầu tiên và kèm theo một nụ cười thật tươi nữa chứ.

Khánh Hưng khẽ lắc đầu:

- Ý tưởng của cậu thật là độc đáo đó Thăng. Chúc cậu được như ý nhé.

Thăng le lưỡi cười:

- Mình nghĩ vậy thôi nhưng không biết cô ấy có chịu hay không?

Khánh Hưng nhìn đồng hồ. Còn mười lăm phút nữa mới đến giờ làm việc.

- Khánh Hưng! Mình làm mai em gái cho cậu nhé.

Thăng chồm người tới bàn nhìn thẳng vào mặt Khánh Hưng. Anh cũng nhìn lại Thăng:

- Cám ơn nha, nhưng Hưng không thích nhất là chuyện mai mối.

Thăng cười:

- Làm mai giới thiệu thì cũng có nhiều kiểu chứ. Mình với cậu quá quen nhau rồi, cậu ngại gì chứ.

Khánh Hưng chỉ cười không trả lời. Thăng càng nói vô.

- Cậu gặp em gái mình đi, không hợp thì thôi, có sao đâu. Không phải ai mình cũng muốn giới thiệu đâu nha. Tại vì mình thích cái tính của cậu. Con bé cũng xinh lắm.

Khánh Hưng vỗ vai Thăng.

- Còn năm phút nữa thôi. Vô đi!

- Mau dữ vậy sao? Chưa nói hết chuyện mà.

Khánh Hưng cười.

- Mai nói tiếp.

- Về nhà suy nghĩ đi nha.

- Suy nghĩ chuyện gì?

- Thì chuyện mình mới vừa đề nghị với cậu đó à.

Khánh Hưng nhớ vụ Thăng đòi làm mai cho anh. Khánh Hưng định nói thì Thăng đưa tay chặn lại:

- Khoan hãy trả lời vội, phải suy nghĩ.

Thăng bá vai Khánh Hưng, nói từ từ:

- Phải suy nghĩ có biết chưa. Đã nói là em gái mình rất xinh, cao ráo, chân dài như người mẫu. Nó làm giá cao lắm, ngay cả thằng anh này cũng phải nể nó nữa đó.

Đã đến lối rẽ để về phòng, Khánh Hưng lắc đầu:

- Tha cho mình đi Thăng. Chiều nay còn cái báo cáo phải nộp cho chú Thành.

Thăng phá ra cười:

- OK. Nhưng mình sẽ còn quay trở lại đề tài này nữa đó.

Khánh Hưng đi thẳng đến phòng Bảo Khanh. Hôm nay anh quyết định phải gặp cô. Anh không thể im im như vậy được. Dù sao cũng phải đối diện với nhau một lần.

Khánh Hưng đứng ngoài gõ cửa.

- Mời vào.

Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng đầy tự tin. Bảo Khanh không còn là một cô bé nhút nhát ngày nào. Khánh Hưng hít một hơi thật sâu. Anh đẩy nhẹ cửa, Bảo Khanh khẽ nhìn lên. Cô không tỏ vẻ gì ngạc nhiên khi thấy anh.

- Chào anh.

Khánh Hưng đóng cửa lại, anh bước đến bàn của cô.

- Nói chuyện một lát nhé!

- Mời anh ngồi.

Khánh Hưng bước lại bàn ngồi xuống chờ đợi. Cô còn làm thêm một chút trên máy vi tính rồi mới đứng lên. Thái độ của Bảo Khanh cho anh thấy một sự ngăn cách hết sức rõ ràng.

Cô rót cho Khánh Hưng một ly nước trà nóng.

- Anh uống trà nhé.

- Bảo Khanh.

Cô giật mình khi Khánh Hưng gọi tên, suýt chút nữa trà đổ ra ngoài. Bảo Khanh vội đặt ấm trà xuống. Khánh Hưng khẽ nhìn cô.

- Anh tưởng em đã quên hết rồi chứ.

Bảo Khanh ngồi sát ra sau dựa lưng vào ghế tỏ ra bình thản:

- Anh muốn nói chuyện gì?

- Hành động vừa rồi của em. Anh nghĩ em vẫn còn nhớ.

- Xin lỗi, chuyện đã qua, em không muốn nghe đâu.

Khánh Hưng ngắt lời Bảo Khanh:

- Nếu không có quá khứ sẽ không có Khánh Hưng của hiện tại. Anh muốn nói về chuyện của ngày hôm đó.

Đôi mắt Bảo Khanh sáng như hai vì sao, vô cùng thẳng thắn, cô nhìn Khánh Hưng rồi đứng lên dứt khoát:

- Nếu anh muốn nói chuyện đó thì xin lỗi em không nghe. Em còn nhiều việc khác.

Khánh Hưng cũng đứng lên, tay anh chặn ngang trước mặt cô.

- Bảo Khanh!

Ánh mắt anh tha thiết làm cô rùng mình quay đi:

- Em đã nói đừng bao giờ gọi tên của em nữa.

Khánh Hưng nhìn cô, mừng rỡ.

- Em vẫn nhớ, nhớ như in đến từng câu em đã nói ra với anh.

- Không, em không nhớ gì cả, không bao giờ em muốn nhớ lại.

- Nói như vậy em đã không quên được phải không?

Bảo Khanh cười nhẹ:

- Anh đã lầm rồi, Khánh Hưng. Em đã quên tất cả từ khi bước chân ra khỏi ngôi trường đó.

Khánh Hưng bước lên một bước và ôm ghì lấy cô:

- Không em đừng làm như vậy. Anh xin em Bảo Khanh.

Cô đứng im lim mặc cho Khánh Hưng siết chặt, anh vùi mặt vào mái tóc cô:

- Anh không thể quên em dù chỉ một ngày. Anh chờ đợi bao nhiêu năm rồi chỉ để gặp em, chỉ muốn nói với em một điều thôi. Anh yêu em, thật lòng yêu em.

Bảo Khanh nhắm mắt lại và rồi nhanh chóng mở ra đẩy mạnh Khánh Hưng ra xa.

- Bảo Khanh của anh đã chết rồi. Chết một cách tức tưởi vì trót tin lời đường mật của anh. Bảo Khanh bây giờ không biết yêu anh đâu.

Khánh Hưng lắc mạnh đầu:

- Không, Bảo Khanh của anh rất hiền lành, dễ tin người nên không thể phân biệt được ai thật, ai giả. Chính vì điều đó mà anh phải chứng minh để em thấy rằng, nếu không yêu em, anh đã không cực khổ để đi theo sát ba của em, phải cố gắng ngày đêm làm cho ba em tuyệt đối tin tưởng. Anh làm như vậy để làm gì. Anh không còn cách nào khác có thể gặp lại em.

Bảo Khanh ngồi xuống ghế. Khánh Hưng cũng ngồi theo cô.

- Nhìn anh đi, ánh mắt không bao giờ biết nói dối cả. Anh chưa hề dối gạt em điều gì.

Bảo Khanh lạnh lùng:

- Anh tưởng tôi sẽ tin anh sao. Như vậy thì anh làm rồi đó.

Khánh Hưng nhẹ nhàng:

- Em cứ giận dữ với anh nhưng đừng xung hô bằng tiếng “tôi” khô khốc xa lạ đó, anh nghe không quen.

Bảo Khanh gục đầu lên cánh tay, cô khóc:

- Chỉ nghe tiếng tôi, anh đã cảm thấy khó chịu. Còn bản thân của em phải nghe những lời giả dối của người mình yêu mà cứ tưởng người ta cũng thật lòng yêu mình. Anh nói chuyện cũng hay thật đó, Khánh Hưng.

Khánh Hưng khổ sở:

- Quả là em đã sắc sảo hơn nhiều so với lúc xưa.

Anh nhẹ nhàng vén mái tóc cô qua:

- Đừng khóc nữa em, chúng ta bắt đầu lại có được không. Cả hai chúng ta đều khổ cả, không có em, anh thật sự thấy chơi với lắm.

Khánh Hưng hôn lên mắt cô và uống trọn giọt nước mắt trong suốt đó vào lòng, nhưng Bảo Khanh bất ngờ đẩy anh ra:

- Em không tin anh, không bao giờ muốn tin. Em đã hứa với lòng như vậy rồi, không bao giờ em quên được cảm giác ra đi cả.

Cô đứng bật dậy bước ra ngoài:

- Anh muốn làm gì, anh muốn chứng minh gì, đó là chuyện của anh. Còn tin anh, em thấy có lỗi với bản thân mình lắm.

Khánh Hưng ngồi im. Sau cùng, anh mới nói:

- Em ghét anh đến như vậy sao?

- Đúng vậy. Tự anh đã nói ra, em không cần phải giải thích nữa.

- Nếu như anh rời khỏi đây, em cũng sẽ không buồn chứ?

- Em không quan tâm đến điều đó nữa.

Khánh Hưng đứng bật dậy. Tự ái của người đàn ông trở lại mạnh trong anh. Ở đây một lúc anh có thể nổi điên lên được.

- Cảm ơn em về tất cả.

Bảo Khanh lạnh lùng:

- Không có chi! Nhờ anh, em cũng đã trưởng thành.

Khánh Hưng mím môi:

- Chúc em thành công.

Anh bước ra cửa, Bảo Khanh cũng bước theo.

- Khoan đã.

Khánh Hưng đứng lại nhưng không nhìn ra sau.

- Còn một việc em muốn hỏi anh.

- Em cứ nói.

- Thu Tâm có phải là người yêu của anh không?

Khánh Hưng dần lòng xuống.

- Đúng vậy.

- Cảm ơn anh, như vậy là rõ rồi. Không nói thêm, Khánh Hưng xoay nắm cửa. Vừa mở cửa ra, anh đụng mặt Thăng bên ngoài.

- Ồ, có Khánh Hưng ở đây nữa à?

- Mình đi trước đây.

Khánh Hưng mở bung cửa đi ngay. Thăng chưa vào đã thấy lo lắng.

- Anh Thăng đi đâu vậy?

Thăng bước vào:

- Có chuyện gì căng thẳng ở đây sao?

Bảo Khanh cười nhẹ.

- Không có gì, chuyện nhỏ thôi mà.

Thăng xóc cổ áo:

- Anh qua tìm Bảo Khanh nhưng không phải vì công việc đâu. Chuyện cá nhân thôi.

- Chuyện gì mà anh Thăng phải úp mở vậy?

Thăng cười cười:

- Anh mời Bảo Khanh đi ăn tối có được không?

Bảo Khanh mỉm cười, gương mặt bừng sáng thu hút.

- Hôm nay không được, em có hẹn rồi.

Thăng buột miệng:

- Hẹn với Khánh Hưng à?

- Không. Với ba.

Nghe nói đến ông Thành, Thăng dội ngay:

- Vậy không được rồi. Hôm khác, dành cho anh cái hẹn nha.

Bảo Khanh gật đầu:

- Được mà.

Thăng vui vẻ lại ngay:

- Em về chưa?
- Sắp thôi.
- Tưởng em về luôn, anh chờ.

Bảo Khanh có xe đưa đón, không phải như những cô gái anh quen. Thăng biết mình không có cơ hội nhưng anh vẫn hy vọng.

- Thôi khỏi đi, anh Thăng.
- Cũng được. Vậy anh đi trước nha.
- Chào anh.

Thăng đi rồi, Bảo Khanh đến bấm chốt cửa. Cô không muốn tiếp ai nữa hết, Bảo Khanh cắn môi. Cô không biết mình cư xử như vậy có tàn nhẫn quá hay không, nhưng những gì cô nghe được ngày hôm đó làm sao nghĩ khác đi được. Vĩnh nói đâu phải cho cô nghe và Thu Tâm lo lắng bệnh vực cho Khánh Hưng đã chứng tỏ cô phải là gì của anh. Còn cô, về nhà đau khổ vật vã bỏ ăn, bỏ uống một tuần lễ và bỏ luôn tất cả chỉ vì Khánh Hưng. Đã có lúc cô nghĩ đến không quay về quê hương nữa. Khánh Hưng, tôi hận anh.